

Arrest

nr. 352 001 van 27 augustus 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 7 april 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 maart 2026 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VERMEERBERGEN, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 juli 2025 dient de verzoekster, voor zichzelf zowel als voor haar drie minderjarige kinderen, een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging in België.

Op 5 maart 2026 gaat de verweerder over tot de weigering van deze visumaanvragen.

Het betreft de thans bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster, is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende gezinshereniging in art. 10, §1 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Overwegende dat er een visumaanvraag werd ingediend voor mevr. A. A. S. geboren op xx/xx/1986 van Somalische nationaliteit, teneinde samen met de vermoedelijke kinderen, de vermoedelijke dochter, mevr. A. C. A. geboren in xx/xx/2010 van Somalische herkomst (hierna de referentiepersoon) te vervoegen in België.

Overwegende dat ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteattest en een 'certificate of identity conformation' werd voorgelegd, beiden afgeleverd dd. 07/04/2020. Overwegende dat deze documenten +- 10 jaar na de vermoedelijke geboorte van de referentiepersoon werden opgesteld. Overwegende dat in huidig geval de voorgelegde documenten niet gelegaliseerd werden daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van deze documenten. Gelet op bovenstaande kunnen de voorgelegde documenten niet worden erkend in België en wordt de visumaanvraag verworpen."

De tweede en derde bestreden beslissingen, getroffen ten aanzien van de minderjarige kinderen M. A. S. en M. A. Sd., bevatten een gelijkaardige motivering, die luidt als volgt:

"Commentaar: Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Overwegende dat er een visumaanvraag werd ingediend voor [...] van Somalische nationaliteit, teneinde samen met de vermoedelijke moeder en (half)siblings, de vermoedelijke halfzus, mevr. A. C. A. geboren in xx/xx/2010 van Somalische herkomst (hierna de referentiepersoon) te vervoegen in België.

Overwegende dat uit punt 23 van het visumaanvraagformulier, ondertekend door de vermoedelijke moeder, blijkt dat de aanvraag in hoofde van betrokkene werd ingediend op basis van gezinshereniging overeenkomstig artikel 10, en dat de aanvraag dus op basis van dit artikel moet worden behandeld. Overwegende dat onze dienst geen enkel element in het administratief dossier aantreft dat wijst op een mogelijke andere wettelijke basis.

Overwegende dat de aanvraag een gezinshereniging tussen mogelijke (half)siblings betreft, daar zij op basis van het visumformulier duidelijk de intentie hebben om de vermoedelijke (half)zus te vervoegen. Overwegende dat dit principe echter niet valt onder de toepassing van art. 10 van de vreemdelingenwet. Overwegende dat er bovendien geen bewijs is geleverd van een betaalde bijdrage, noch enige verklaring is toegevoegd die de uitzonderlijke omstandigheden van deze aanvraag kan verantwoorden (wel integendeel, de referentiepersoon vermeld in haar asielaanvraag nergens het bestaan van betrokkene) en uit het visumaanvraagformulier duidelijk blijkt dat betrokkene de aanvraag indiende op grond van art. 10. Overwegende dat hierdoor niet is aangetoond dat aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd."

De vierde bestreden beslissing, getroffen ten aanzien van de minderjarige A. A. Sb., bevat de volgende motieven:

"Commentaar: Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Overwegende dat er een visumaanvraag werd ingediend voor mevr. A. A. S. geboren op 22/11/2012 van Somalische nationaliteit, teneinde samen met de vermoedelijke moeder en siblings, de vermoedelijke zus, mevr. A. C. A. geboren in xx/xx/2010 van Somalische herkomst (hierna de referentiepersoon) te vervoegen in België.

Overwegende dat de visumaanvraag van de vermoedelijke moeder van betrokkene werd ingediend onder de bepalingen van art. 10, §1er, al.1,7° van de vreemdelingenwet en dat deze aanvraag werd geweigerd. Overwegende dat hierdoor de basis voor de betreffende gezinsherenigingsaanvraag niet langer aanwezig is.

Overwegende dat de aanvraag een gezinshereniging tussen siblings betreft. Overwegende dat dit principe niet valt onder de toepassing van art. 10. Overwegende dat er bovendien geen bewijs is geleverd van een betaalde bijdrage, noch enige verklaring is toegevoegd die de uitzonderlijke omstandigheden van deze aanvraag kan verantwoorden en uit het visumaanvraagformulier duidelijk blijkt dat ze de aanvraag indiende op grond van art. 10. Overwegende dat hierdoor niet is aangetoond dat aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd."

2. Over de rechtspleging

2.1. Ingevolge artikel 5.12. van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2.2. De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

De procedure wordt bijgevolg verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.3. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel beroept de verzoekster zich op de schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, van het doeltreffendheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, van het evenredigheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, en van artikel 8 van de Overeenkomst betreffende de internationale samenwerking op het gebied van administratieve bijstand aan vluchtelingen (Conventie van Bazel).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“De visumaanvragen van verzoekster en van haar minderjarige kinderen zijn verknocht. Zoals in de visumweigering van Sb. te lezen staat is de weigering van de gezinshereniging van hun moeder, verzoekster, bepalend voor de weigering gezinshereniging van haar minderjarige kinderen.

Dit motief is weliswaar enkel bij Sb. terug te vinden, maar bij gebrek aan bewijs dat Sb. wel de dochter van haar moeder is en de overige minderjarige verzoekers niet, lijkt het ontoelaatbaar enig onderscheid tussen hen te maken en is zekerheid vereist, niet in het minst gelet op het hoger belang van deze minderjarige verzoekers als kinderen, en de toepassing van artikel 3 IVRK, artikel 22bis van de Grondwet, en artikel 24.2 en 24.3 van het Handvest van Grondrechten van de Unie.

Indien de visumweigering voor verzoekster vernietigd zou worden, dan dienen ook de visumweigeringen voor haar minderjarige kinderen vernietigd te worden en kan er desgevallend een herkwalificatie naar de toepassing van artikel 9 Vw. gevraagd worden aan verwerende partij om het recht op gezinshereniging van verzoekster en de referentiepersoon effectief te houden, of er kan meer uitleg verschaft worden waar nuttig of nodig.

Alleszins zijn de beslissingen verknocht.

Verzoekster verzocht om een visum gezinshereniging op grond van artikel 10 Vw. zoals deze bepaling van toepassing was voor de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025, en wel met haar minderjarige dochter die als niet-begeleide minderjarige vluchteling op het grondgebied verblijft.

Artikel 11, §1, tweede lid Vw. bepaalt dat in het geval het familielid van een erkende vluchteling, met wie de bloedverwantschapsband al bestond vóór deze het Rijk betrad, de weigeringsbeslissing niet uitsluitend mag worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

Artikel 12bis, § 5 Vw. bepaalt dat wanneer het familielid van een als vluchteling erkende vreemdeling met wie de bloedverwantschapsband al bestond vóór deze het Rijk betrad, geen officiële documenten kan overleggen die aantonen dat zij voldoet aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloedverwantschapsband, er rekening gehouden wordt met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

En artikel 12bis, § 6 Vw. bepaalt dat in het hierboven beschreven geval de minister of zijn gemachtigde kan overgaan of kan laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt dat wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking nemen, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.

Artikel 11.1 van deze bepaling verwijst naar artikel 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en artikel 5.2 geeft aan dat om bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen de lidstaten gesprekken kunnen houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht.

De artikelen 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet dienen conform artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn geïnterpreteerd te worden, rekening houdend met overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, en met artikelen 7 en 24 van het Handvest van Grondrechten van de Unie en artikel 12bis§7 Vw.. Het gaat namelijk om gezinshereniging met een niet-begeleide minderjarige.

De Europese Commissie geeft in de richtlijnen rond de interpretatie van de Gezinsherenigingsrichtlijn als volgt aan:

“De bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

In artikel 11, lid 2, wordt expliciet, zonder dat er sprake is van een beoordelingsmarge, bepaald dat een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter gebaseerd kan zijn op het ontbreken van bewijsstukken en dat de lidstaten in dergelijke gevallen “ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een (...) gezinsband” in aanmerking moeten nemen. Aangezien dergelijke “andere bewijsmiddelen” moeten worden beoordeeld overeenkomstig het nationaal recht, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge. Wel moeten zij duidelijke regels vaststellen voor de vereisten inzake deze bewijsmiddelen.

Voorbeelden van “andere bewijsmiddelen” voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland.

Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten. Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten.

De Commissie meent dat indien er gerede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DNA-tests kunnen worden gebruikt⁷². De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de UNHCR-beginzelen inzake DNA-tests in acht moeten nemen⁷³. De richtlijn verbiedt de lidstaten niet om vluchtelingen of indieners te laten betalen voor DNA-tests of ander onderzoek. De kosten mogen echter niet onevenredig zijn of dermate hoog dat ze een obstakel vormen voor het verkrijgen van door de richtlijn toegekende rechten en derhalve het nuttig effect van de richtlijn tenietdoen⁷⁴. De Commissie is van oordeel dat de lidstaten bij het vaststellen van mogelijke tarieven rekening moeten houden met de specifieke situatie waarin de vluchtelingen zich bevinden. Zij spoort de lidstaten dan ook aan om de kosten voor een DNA-test zelf te dragen, vooral als de vluchteling en zijn gezinsleden ertoe worden verplicht een dergelijke test te ondergaan.” (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het

Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, , COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 23).

De omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging, BS 2 juli 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

“1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld: geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten. Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van " andere bewijzen " 1) " Andere bewijzen " van de afstammingsband [...] 2) " Andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd; - Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; - Religieuze akte; - Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt; - Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte; - Vervangend vonnis; - enz." De Raad wijst erop dat artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, Parl.St. Kamer, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

In HvJ, zaak C-279/20, 1 augustus 2022 oordeelt het Hof dat de Gezinsherenigingsrichtlijn conform het recht op gezinsleven en conform artikel 24.2 en 24.3 van het Handvest van Grondrechten moeten gelezen worden:

"41 Artikel 7 van het Handvest erkent met name het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven. Dat artikel 7 moet volgens vaste rechtspraak worden gelezen in samenhang met de verplichting om rekening te houden met de in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belangen van het kind en in aanmerking te nemen dat, overeenkomstig artikel 24, lid 3, een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden [arrest van 16 juli 2020, Belgische Staat (Gezinshereniging – Minderjarig kind), C-133/19, C-136/19 en C-137/19, EU:C:2020:577, punt 34 en aldaar aangehaalde rechtspraak]."

In HvJ, zaak C-230/21, 17 november 2022 oordeelt het Hof dat de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet louter is gezinshereniging te bevorderen maar dat deze specifiek beoogt een grotere bescherming te bieden aan vluchtelingen die niet-begeleide minderjarigen zijn:

"43 Zoals er in punt 37 van dit arrest aan is herinnerd, streeft richtlijn 2003/86 er bovendien niet alleen op algemene wijze naar om gezinshereniging te bevorderen en bescherming te bieden aan onderdanen van derde landen, met name aan minderjarigen, maar beoogt artikel 10, lid 3, onder a), ervan specifiek een grotere bescherming te bieden aan alleenstaande minderjarige vluchtelingen (arrest van 12 april 2018, A en S, C-550/16, EU:C:2018:248, punt 44 en aldaar aangehaalde rechtspraak"

In HvJ, zaak C-635/17, 13 maart 2019 oordeelt het Hof dat bij een onderzoek van de bewijskracht bewijselementen en verklaringen of uitleg van de verzoeker gezinshereniging de lidstaat rekening houden met leeftijd, geslacht, opleiding, herkomst, specifieke culturele aspecten, ... van deze verzoeker:

“63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.”

Bij het ontbreken bewijsstukken kan de lidstaat aanvullende verificaties organiseren, zoals een onderhoud met de gezinshereniger:

“79 Bovendien kunnen het ontbreken van de overlijdensakten van de biologische ouders en het feit dat de daarvoor gegeven uitleg niet voldoende plausibel is, op zich niet de conclusie rechtvaardigen dat een verzoek om gezinshereniging noodzakelijkerwijs wordt gedaan in een context van kinderonthoofing of mensenhandel. Dienaangaande volgt uit artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86, volgens hetwelk de betrokken lidstaat rekening houdt met andere bewijzen voor het bestaan van een gezinsband en zich niet uitsluitend kan baseren op het ontbreken van bewijsstukken, gelezen in het licht van artikel 7 en van artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest, dat de nationale autoriteiten, afhankelijk van de omstandigheden van het geval, gehouden kunnen zijn om de nodige aanvullende verificaties te verrichten, zoals het organiseren van een onderhoud met de gezinshereniger, teneinde het bestaan van dergelijke fenomenen uit te sluiten.”

En tot slot is er artikel 8 van de door België ondertekende Overeenkomst betreffende de internationale samenwerking op het gebied van administratieve bijstand aan vluchtelingen, Bazel, 03-09-1985 (Conventie van Bazel) dat bepaalt dat erkend vluchtelingen moeten worden vrijgesteld van de legalisatieverplichting voor alle documenten die betrekking hebben op hun identiteit en burgerlijke staat

De bestreden beslissing houdt voor verzoekster een weigering van gezinshereniging om de enige reden dat er geen, of geen overtuigende, documenten voorhanden zouden voorgelegd zijn die de verwantschap aantonen.

Er werd geen rekening gehouden met het feit dat de documenten van de referentiepersoon zijn vrijgesteld van de legalisatieverplichting door artikel 8 van de Conventie van Bazel, en er werd geen rekening gehouden met de verklaringen van verzoekster, noch van de referentiepersoon, er werden geen andere documenten aanvaard om de gezinsband aan te tonen, er werd geen rekening gehouden met de lokale administratieve context (of toch wel, maar enkel in de negatieve zin, om zich aan een beoordeling te onttrekken, en niet om begrip op te brengen voor de situatie) en er werd geen enkel aanvullend onderzoek verricht zoals het horen van de referentiepersoon, haar broer, of haar tante, allen op het grondgebied, of verzoekster zelf.

Op geen enkele wijze werd er rekening gehouden met de minderjarigheid van de referentiepersoon en de lange periode dat ze al gescheiden leeft van haar moeder, noch met de minderjarigheid van de andere kinderen van verzoekster en de impact van de weigering op hun ontwikkeling, welzijn en gezinsleven. Geen van de kinderen werd gehoord.

De bestreden beslissingen schenden dan ook artikelen 11 en 12bis van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van de Conventie van Bazel, de motiveringsplicht samengelezen met artikelen 7 en 24 van het Handvest van Grondrechten en deze bepalingen ook op zich, evenals de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, en het doeltreffendheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel als beginselen van Unierecht, evenals de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden.”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name:

wat betreft de 'vermoedelijke' moeder: ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboortecertificaat en een 'certificate of identity conformation' werd voorgelegd, beiden afgeleverd dd. 07/04/2020. Overwegende dat deze documenten +/- 10 jaar na de vermoedelijke geboorte van de referentiepersoon werden opgesteld. De voorgelegde documenten zijn niet gelegaliseerd, er is geen zekerheid over de authenticiteit van deze documenten

wat betreft de vermoedelijke 'sibling': A. A. Sb.: geen bewijs is geleverd van een betaalde bijdrage, noch enige verklaring is toegevoegd die de uitzonderlijke omstandigheden van deze aanvraag kan verantwoorden en uit het visumaanvraagformulier duidelijk blijkt dat ze de aanvraag indiende op grond van art. 10. Overwegende dat hierdoor niet is aangetoond dat aan de wettelijke voorwaarden wordt voldaan.

Wat betreft de mogelijke (half) 'siblings': geen bewijs is geleverd van een betaalde bijdrage, noch enige verklaring is toegevoegd die de uitzonderlijke omstandigheden van deze aanvraag kan verantwoorden (wel integendeel, de referentiepersoon vermeld in haar asielaanvraag nergens het bestaan van betrokkene) en uit het visumaanvraagformulier duidelijk blijkt dat betrokkene de aanvraag indiende op grond van art. 10.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekers halen aan dat de gemachtigde niet enkel op basis van het ontbreken van officiële documenten een visumaanvraag mag weigeren en verwijzen naar artikel 12bis van de Vreemdelingenwet:

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Artikel 12bis, §§ 5-6, van de vreemdelingenwet betreft aldus de specifieke situatie van aanvragen met het oog op de gezinshereniging met een gezinshereniger die de internationale bescherming geniet en met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden reeds bestonden vooraleer de gezinshereniger naar België kwam en waarbij de aanvraag niet vergezeld gaat van officiële documenten die aantonen dat er is voldaan aan de in artikel 10 van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband. In dit geval wordt rekening gehouden met "andere geldige bewijzen" die in dit verband worden overgemaakt. Bij gebreke hieraan kunnen de in §6 voorziene bepalingen worden toegepast, met name indien er geen officiële documenten "overeenkomstig artikel 30 van het WIPR of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie" voorliggen, alsook geen "andere geldige bewijzen" en kan de verwerende partij elk noodzakelijk geacht onderzoek en aanvullende analyse laten uitvoeren.

De voormelde bepalingen zijn er derhalve op gericht om, bij gebrek aan officiële documenten, te onderzoeken of de bloed- of aanverwantschapsband met de voormelde specifieke categorie van gezinsherenigers al dan niet op een andere manier als bewezen kan worden geacht.

Voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden in de situatie van gezinshereniging met een vreemdeling die internationale bescherming geniet en waarbij de ingeroepen gezinsbanden reeds bestaan van voor deze vreemdeling naar België is gekomen, blijkt uit een lezing van artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de vreemdelingenwet dat is voorzien in een cascadesysteem. In beginsel dient de gezinsband met officiële documenten te worden aangetoond. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet rekening worden gehouden met "andere geldige bewijzen". Indien ook dit niet mogelijk is, kan verwerende partij "overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren". Overeenkomstig artikel 11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet mag in deze situatie de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen.

In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009), wordt gesteld:

"De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft. Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. " andere geldige bewijzen "; Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen."

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip "andere geldige bewijzen" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet, bepaalt voormelde Omzendbrief het volgende:

"3. " Andere geldige bewijzen " a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen " De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen. Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen. Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband. Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen. De documenten die door de vreemdeling als " andere geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden wou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet

toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van " andere bewijzen "

1) " Andere bewijzen " van de afstammingsband

De " andere bewijzen " van de afstammingsband zijn, met name :

- Geboorteakte, geboortecertificaat, geboortetest;
- Huwelijksakte die is opgesteld door de Belgische overheden die bevoegd zijn voor de burgerlijke stand en waarin de afstammingsband vermeld wordt;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Affidavit;
- Nationale identiteitskaart die de afstammingsband vermeldt;
- Huwelijkscontract waarin de afstammingsband vermeld wordt;
- Uittreksels van de geboorteregisters;
- Vervangend vonnis;
- enz.

2) " Andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap

De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

Artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet is een omzetting vormt van artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 over het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn). Deze bepaling luidt als volgt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

In het arrest nr. C-635/17 van het Hof van Justitie van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt". Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht". [...]

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren"

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de

gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen”.

Uit wat voorafgaat blijkt dat lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat de lidstaten ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de gezinsherenigingsrichtlijn en het nuttig effect ervan. De lidstaten kunnen in deze het verzoek afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken, duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging.

Verzoekers hebben bij hun aanvraag o.a. de volgende documenten neergelegd : geboorteakten van de minderjarige kinderen, het zal een a-posteriori motivering zijn maar het valt de verwerende partij op dat de vader van S. M. A. en M. A. Sd., als M. A. staat op de niet gelegaliseerde geboorteakten:

[...]

En bij het document van de rechtbank van Mogadishu staat als vader M. A. M., hetgeen al niet overeenkomt met de vadersnaam op de geboorteakte:

[...]

Bij het invullen van de vragenlijst dd.16/2/2021 heeft de referentiepersoon het volgende ingevuld omtrent haar broers en zussen: [...]

De referentiepersoon heeft tijdens haar asielaanvraag totaal geen melding gemaakt van de S. en Sd.!

Verzoekers leggen in het licht van artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet geen ‘andere geldige bewijzen’ voor. Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Beroep is ongegrond.”

3.3. Beoordeling

3.3.1. De eerste bestreden beslissing

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster een aanvraag indiende voor een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging , waarbij zij zich beriep op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als moeder van de minderjarige A.C.A. (dit is de referentiepersoon), die in België verblijft als erkend vluchteling zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, zoals op dat moment van toepassing, luidde als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(..)

4° de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

(...)”

Uit de motieven van de eerste bestreden akte blijkt dat de verweerder de in hoofde van de verzoekster ingediende visumaanvraag in essentie weigert omdat de bijgebrachte documenten (een geboortecertificaat en een ‘certificate of identity conformation’ afgeleverd op 7 april 2020) inzake de verwantschapsband met de referentiepersoon (de minderjarige A.C.A.) niet gelegaliseerd zijn en er om die reden geen zekerheid is over de authenticiteit van de documenten.

Hoewel in de eerste bestreden akte niet uitdrukkelijk wordt erkend dat de referentiepersoon in België de internationale bescherming geniet, blijkt dit wel uit het administratief dossier en kan dit tevens worden afgeleid uit de verwijzing in de bestreden akte naar artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing inzake de thans voorliggende aanvraag, omvat de volgende specifieke bepalingen inzake de beoordeling door het bestuur van het bewijs van de bloed- of aanverwantschapsband van de vreemdeling die verzoekt om de gezinshereniging met een erkend vluchteling:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.”

Aldus dient de verweerder vooreerst na te gaan of de verwantschapsband met de als vluchteling erkende vreemdeling reeds bestond voordat de erkend vluchteling het Rijk betrad en of er bij de visumaanvraag een officieel document wordt gevoegd met betrekking tot de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden met betrekking tot deze verwantschapsband. Pas wanneer de verweerder vaststelt dat er geen officiële documenten werden overgelegd, dient er ook rekening te worden gehouden met “andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band” worden overgelegd. De voormelde bepalingen zijn erop gericht om, bij gebrek aan officiële documenten, te onderzoeken of de bloed- of aanverwantschapsband met de voormelde specifieke categorie van gezinsherenigers al dan niet kan worden aangenomen op grond van andere geldige bewijzen. Bij gebrek aan dergelijke “andere geldige bewijzen”, kunnen tot slot nog de bepalingen van artikel 12bis, §6, van de Vreemdelingenwet worden toegepast.

Artikel 12bis, §6 van de Vreemdelingenwet voorziet in de volgende algemene bepalingen inzake het bewijs van de bloed- of aanverwantschapsband in het kader van een aanvraag met het oog op de gezinshereniging met in België verblijvende vreemdelingen:

“§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Zoals hoger reeds toegelicht, kunnen deze algemene bepalingen enkel worden toegepast op de situatie van een familielid van een erkend vluchteling (met wie de bloed- of aanverwantschapsband reeds bestond voordat de erkend vluchteling naar België kwam) indien dit familielid geen “officiële documenten” noch “andere geldige bewijzen” heeft voorgelegd.

In tegenstelling tot de algemene regel (cf. artikel 12bis, §6, van de Vreemdelingenwet) voorziet de wet voor familieleden van een erkend vluchteling niet dat het moet gaan om officiële documenten “overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie”.

Artikel 30, §1, van het Wetboek van internationaal privaatrecht, voorziet in de verplichte legalisatie van de authentieke aktes die in België worden voorgelegd, en bepaalt als volgt:

*“§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.
De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.”*

De verzoekster kan dan ook worden gevolgd in haar betoog dat de documenten inzake de verwantschapsband met de referentiepersoon, die in België als vluchteling is erkend, vrijgesteld zijn van de legalisatieverplichting.

Artikel 11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit kader overigens uitdrukkelijk als volgt:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet dan wel van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

De voormelde bepalingen vormen een omzetting van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 9 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt als volgt inzake de gezinshereniging van vluchtelingen:

*“1. Dit hoofdstuk is van toepassing op gezinshereniging van door de lidstaten erkende vluchtelingen.
2. De lidstaten kunnen de toepassing van dit hoofdstuk beperken tot vluchtelingen wier gezinsband al vóór binnenkomst bestond.
3. Dit hoofdstuk laat de voorschriften betreffende de toekenning van de vluchtelingenstatus aan gezinsleden onverlet.”*

Bij haar uiteenzetting verwijst de verzoekster onder meer naar het bepaalde in voormeld artikel 11, lid 2, dat een beslissing tot afwijzing van een verzoek om gezinshereniging met een vluchteling niet louter gebaseerd mag zijn op het ontbreken van bewijsstukken.

Artikel 11, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

*“1. Onverminderd het bepaalde in lid 2 van dit artikel is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek.
2. Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”*

Artikel 5, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt:

*“Het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden.
Teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, kunnen de lidstaten desgewenst gesprekken houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht.”*

Zoals de verzoekster tevens aanvoert, heeft het Hof van Justitie in zijn arrest E. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 13 maart 2019 in de zaak C-635/17 uitlegging gegeven aan het voormelde artikel 11, lid 2, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moet artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden toegepast, en dit zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

In het voormelde arrest van 13 maart 2019 stelt het Hof onder meer het volgende:

“60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2 van deze richtlijn preciseert dat het om “officiële bewijsstukken” moet gaan en dat de lidstaat bij gebreke daarvan “andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea van de richtlijn preciseert dat “teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht.

61 Zoals de advocaat-generaal in de punten 57 en 71 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt uit deze bepalingen dat de gezinshereniger en zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid de verplichting hebben om met de bevoegde nationale autoriteiten samen te werken, met name om hun identiteit en gezinsband vast te stellen alsmede de redenen die hun verzoek rechtvaardigen, hetgeen inhoudt dat zij, voor zover mogelijk, de gevraagde bewijzen verstrekken en, in voorkomend geval, de gevraagde toelichtingen en inlichtingen verschaffen (zie naar analogie arrest van 14 september 2017, K., C-18/16, EU:C:2017:680, punt 38).

62 Deze samenwerkingsplicht impliceert derhalve dat de gezinshereniger of zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid alle relevante bewijselementen verstrekt om te beoordelen of de door hen aangevoerde gezinsband daadwerkelijk bestaat, maar ook dat zij antwoord geven op vragen en verzoeken daarover van de bevoegde nationale autoriteiten, dat zij zich ter beschikking van die autoriteiten houden voor gesprekken of andere onderzoeken en dat zij, wanneer zij geen officiële bewijsstukken kunnen overleggen waaruit de gezinsband blijkt, uitleggen waarom zij dat niet kunnen doen.

Onderzoek van de verstrekte bewijselementen en van de afgelegde verklaringen

63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.

69 Zoals eveneens in herinnering gebracht in punt 6.1.2 van de richtsnoeren, bepaalt artikel 11, lid 2, van die richtlijn immers expliciet, zonder dat daarbij sprake is van een beoordelingsmarge, dat het ontbreken van bewijsstukken niet de enige reden mag zijn voor de afwijzing van een verzoek en dat de lidstaten in dergelijke gevallen verplicht zijn om rekening te houden met andere bewijzen van het bestaan van een gezinsband.”

Bijgevolg moet rekening worden gehouden met het gegeven dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op

te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen de lidstaten over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en zijn zij ertoe gehouden om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn en het nuttig effect ervan. Het Hof benadrukt dat teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken kunnen houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek kunnen verrichten dat nodig wordt geacht. Er kan verder worden onderzocht of de aanvragers hebben voldaan aan hun samenwerkingsplicht hetgeen inhoudt dat ze voor zover als mogelijk de gevraagde bewijzen moeten verstrekken en in voorkomend geval de gevraagde toelichtingen en inlichtingen moeten verschaffen (punt 61 HvJ C-635/17). Er moet ook nagegaan worden of er sprake is van een manifest geval van fraude. Is dit niet zo, dan is de gemachtigde niet vrijgesteld van de verplichting om met andere bewijzen rekening te houden. *In casu* wordt op geen enkele wijze melding gemaakt van enige fraude in hoofde van de verzoekster en evenmin heeft de verweerder op enige wijze aangegeven dat de verzoekster niet heeft voldaan aan zijn samenwerkingsplicht.

Artikel 12*bis* van de Vreemdelingenwet - mede gelezen in het licht artikel 11, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn zoals uitgelegd in het voormelde arrest van het Hof van Justitie - laat in dergelijke omstandigheden niet toe om de voorliggende aanvraag te weigeren louter wegens het ontbreken van gelegaliseerde bewijsstukken. Daar waar de voorliggende visumaanvraag in essentie wordt geweigerd bij gebrek aan gelegaliseerde documenten ten bewijze van de verwantschapsband, heeft de verweerder bij het treffen van de eerste bestreden beslissing de artikelen 11 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet miskend.

De vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen, gelet op hetgeen voorafgaat, in de situatie van de verzoekster niet volstaan om de visumaanvraag af te wijzen. De verzoekster heeft zich immers beroepen op een afstammingsband als moeder van een minderjarig kind dat in België verblijft als erkend vluchteling in België en waarbij de ingeroepen bloedverwantschapsband dus reeds bestond voor deze laatste naar België kwam. De Raad herhaalt dat artikel 11, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, dat werd omgezet in de artikelen 11 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet, onder meer voorziet dat “[e]en beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter [mag] gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken”, alsook dat een concrete beoordeling van de individuele situatie is vereist waarbij alle relevante factoren en omstandigheden in rekening worden gebracht. Daar waar niet blijkt dat de verweerder enig verder onderzoek heeft gevoerd naar de plausibiliteit van de voorgelegde documenten en niet blijkt dat de betrokkenen werden bevrraagd teneinde de algemene bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen te beoordelen en waar niet blijkt dat de verweerder bij de weigering van de visumaanvraag de minderjarigheid van de referentiepersoon specifiek in rekening heeft genomen, heeft de verweerder de voorliggende aanvraag bovendien niet op een zorgvuldige wijze onderzocht.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van de artikelen 11 en 12*bis* van de Vreemdelingenwet, is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen is op dit punt niet dienstig. De verweerder erkent overigens zelf dat het in de nota opgenomen bijkomend, inhoudelijk onderzoek inzake de voorgelegde verwantschapsdocumenten, een *a posteriori* motivering uitmaakt. Deze *a posteriori* gedane vaststellingen kunnen geen afbreuk doen aan de hoger vastgestelde wettigheidsgebreken. De verweerder kan niet voor het eerst in de nota met opmerkingen argumenteren dat de verzoekster geen ‘andere geldige bewijzen’ zoals bedoeld in artikel 12*bis*, §5, van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Een dergelijke beoordeling blijkt niet uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier zoals dit voorlag op het moment dat deze beslissing werd getroffen. Het verweermiddel nodigt de Raad bovendien uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Voor het overige bestaat het verweer uit een aantal rechtstheoretische overwegingen, die niet worden betwist.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.3.2. De tweede, derde, en vierde bestreden beslissingen.

Omtrent de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen, stelt de verzoekster in wezen dat zij verknocht zijn aan de eerste bestreden beslissing zodat zij eveneens moeten worden vernietigd waarna er desgevallend een herkwalificatie kan worden gedaan naar artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster beweert, kan in de beslissing genomen ten aanzien van de minderjarige A. A. Sb., niet worden gelezen dat de visumweigering van de moeder (de verzoekster) bepalend is voor het weigeren van het visum aan Sb.. Er wordt weliswaar verwezen naar de visumweigering in hoofde

van de moeder, doch het determinerende weigeringsmotief voor Sb. bestaat erin dat de aanvraag enkel en alleen werd ingediend op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet terwijl zussen en broers van erkende vluchtelingen in principe niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet vallen en *“er bovendien geen bewijs is geleverd van een betaalde bijdrage, noch enige verklaring is toegevoegd die de uitzonderlijke omstandigheden van deze aanvraag kan verantwoorden”* zodat niet is aangetoond dat aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. Deze vaststelling volstaat om de in hoofde van Sb. getroffen weigeringsbeslissing te schragen. Aangezien de aanvraag van de verzoekster wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt en ook op die manier door de verweerder werd onderzocht (weze het op onzorgvuldige wijze), is er geen sprake van een voldoende verknochtheid die toelaat de in hoofde van Sb. genomen weigeringsbeslissing (dit is de vierde bestreden beslissing) te vernietigen louter omwille van de vernietiging van de beslissing genomen ten aanzien van de verzoekster (dit is de eerste bestreden beslissing).

Nu de verzoekster zelf stelt dat het ontoelaatbaar is om onderscheid te maken tussen Sb. en de overige minderjarige kinderen M. A. S. en M. A. Sd., en waar in de bestreden beslissing die in hun hoofde werden getroffen niet wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing in hoofde van de moeder, kan evenmin worden aangenomen dat de tweede en derde bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd als gevolg van de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Daar waar de verzoekster stelt dat er, na de vernietiging van de beslissingen genomen ten aanzien van de kinderen, kan worden overgegaan tot de herkwalficatie van de aanvraag naar een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, kan enkel worden vastgesteld dat de verzoekster op zichzelf geen gegrond middel heeft aangebracht dat kan leiden tot de nietigverklaring van deze beslissingen. De aangevoerde schending van de in de aanhef aangegeven rechtsregels is enkel gericht op de motieven van de eerste bestreden beslissing. De determinerende weigeringsmotieven van de overige bestreden beslissingen worden door de verzoekster op zich niet betwist.

De Raad merkt tot slot en ten overvloede op dat uit niets blijkt en de verzoekster niet aantoont waarom zij voor haar kinderen geen visumaanvraag zou kunnen indienen die gegrond is op artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de wijze waarop deze of gene rechtsregel door de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen zou zijn geschonden, is het beroep op dit punt onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 maart 2026 tot weigering van de afgifte van een visum in hoofde van A. A. S., wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. VANDEVORST

C. DE GROOTE